

L. OPDEBEEK - UITGEVER ANTWERPEN

DE GOUDEN APPELS

Vrije bewerking door J. WITLOX

Pentekeningen van E. VAN OFFEL

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

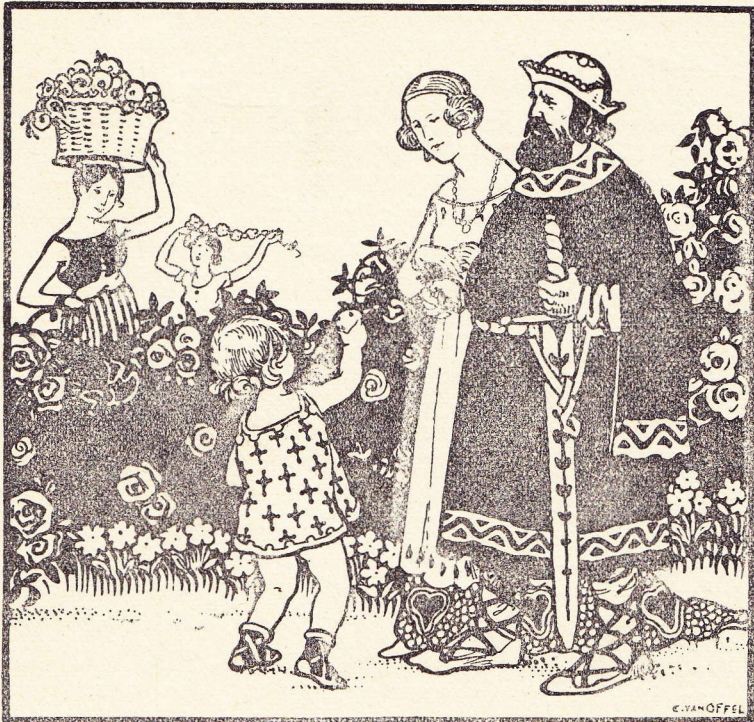
1932

De Gouden Appels

I.

HET HEILIG EILAND.

Lang vóórdat de Westelijke distrikten van Ierland een bijzonderen naam kregen, heerschte zeker koning over dat gedeelte van 't Heilig Eiland. Die koning was een groot krijgsheld en niemand kon te land of te water met hem wedijveren in macht. Zijn gebied strekte zich uit van het eiland Rathlin tot aan de plaats, waar de Shannon zijne wateren versmelt met die van de zee, en de geheele kuststreek zag met eerbied op naar zijn troon.

Die oude koning van 't Westen — hij heette Conn — was even goed als groot, en zijn volk vereerde en minde hem als een vader en weldoener. De koningin, eene prinses van Britsche afkomst, was

eveneens het voorwerp van de liefde harer onderdanen; haar invloed op haar gemaal gebruikte zij onverpoosd tot nut en welzijn van land en volk.

De hemel beschermde zichtbaar de vorstelijke echtgenooten, want onder hunne regeering waren de velden met rijke oogsten bedekt, en brachten de fruitboomen negenmaal zooveel vruchten voort als in gewone tijden; de rivieren, de meren en de zee, welke de kust van het Rijk bespoelde, wemelden van fijne vischsoorten; de kudden waren talrijker dan ooit, en schapen, geiten en runderen gaven verzazende hoeveelheden vette en zoete melk.

Al die zegen daalde neer op de Westelijke distrikten van 't Heilig Eiland, waar de Rechtvaardigheid ten trone zat, en Conn, de bij uitstek dappere en edelmoedige, over een dankbaar volk den scepter zwaaide. Geen wonder dat dit volk door de vreemde natiën als het gelukkigste ter wereld beschouwd werd; geen wonder ook, dat zijn voorspoed naijver wekte... Onder de regeering van dienzelfden koning en onder die van zijn zoon en opvolger, kreeg Ierland voor goed den schoonen naam: « Gelukkig Eiland van 't Westen ».

Koning Conn en de goede koningin Eda heerschten tal van jaren met luister en roem. Zij hadden maar één kind, een zoon, dien men « Conn-eda » noemde; want bij zijne geboorte hadden de druïden voorzegd, dat hij niet alleen de bijzondere deugden van zijn vader, maar ook van zijne moeder zou bezitten.

Die voorzegging werd bewaarheid; want de prins groeide op in eer en deugd en werd een schoon en sterk jongeling. Hij was de afgod zijner ouders, de trots van zijn volk.

Helaas! eene duistere wolk kwam voor een wijle de gelukszoon van het koningshuis sluieren. De goede koningin Eda werd ziek en stierf reeds na verloop van eenige dagen. Dit zware verlies dompelde natuurlijk den koning, den prins en geheel 't volk in diepen rouw en overal in den lande werden bittere tranen gestort.

De « officieele » rouw duurde één jaar en één dag, en toen die tijd verstreken was, besloot de koning toe te geven aan den wensch van zijne druïden en van de raadslieden der kroon, en de dochter van 't hoofd der druïden tot vrouw te nemen. In den beginne scheen de nieuwe koningin in de voetstappen harer doorluchtige voorgangster te treden, en wist zij de genegenheid harer onderdanen te verwerven. Maar dit zou, helaas! niet zoo blijven. 't Begon haar méér en méér te hinderen, dat Conn-eda de gunsteling des konings en de lieveling van 't volk bleef; want zulks deed haar vreezen, ja, met zekerheid voorzien, dat Eda's zoon, en niet de hare, eenmaal den troon zou beklimmen.

Om die reden begon zij haar stiefzoon te haten, en die haat werd allengs zoo hevig, dat zij voor geen middel om den prins in 't verderf te storten, terugdeinsde. Hij moest, hij zou van 't leven be-

roofd, althans buiten het koninklijk paleis gebannen worden.

Eerst nam zij haar toevlucht tot vuigen laster; maar de koning kende zijn zoon en haalde de schouders op, toen een handlanger zijner vrouw hem zulke praatjes kwam opdisschen. Ook de rijks-grooten en het volk in 't algemeen trokken partij voor den prins, en Conn-eda zelf achtte het niet der moeite waard, zich te verdedigen en de beschuldigingen, tegen hem ingebracht, te weerleggen. Ja, hij loonde het kwaad met goed, en trok partij van iedere gelegenheid, om zijn stiefmoeder, die hem krenkte waar zij kon, bewijzen van welwillendheid te geven.

De gramschap der koningin tegen Conn-eda kende geen palen meer, toen zij zag, dat de laster, tegen hem uitgestrooid, bij niemand geloof vond. Zij besloot een laatste poging aan te wenden om haar verachtelijk doel te bereiken, en ging een oude vrouw, die als gevaarlijke tooverheks bekend stond, over de zaak te onderhouden.

II.

DE SCHAAKPARTIJ.

Den volgenden morgen, vóór dag-en-dauw, begaf zich de koningin heimelijk naar de hut van de tooverheks, legde haar de zaak in alle bijzonderheden bloot, en vroeg haar, wat zij doen moest.

— Ik kan u geen raad of hulp verschaffen, antwoordde het wijf, vóórdat wij het ééns zijn over de belooning.

— Wat eischt ge dan? vroeg de koningin ongeduldig.

— De holte van mijn arm zult gij vullen met witte wol, en de opening, die ik in mijn stok zal maken, met roode tarwe.

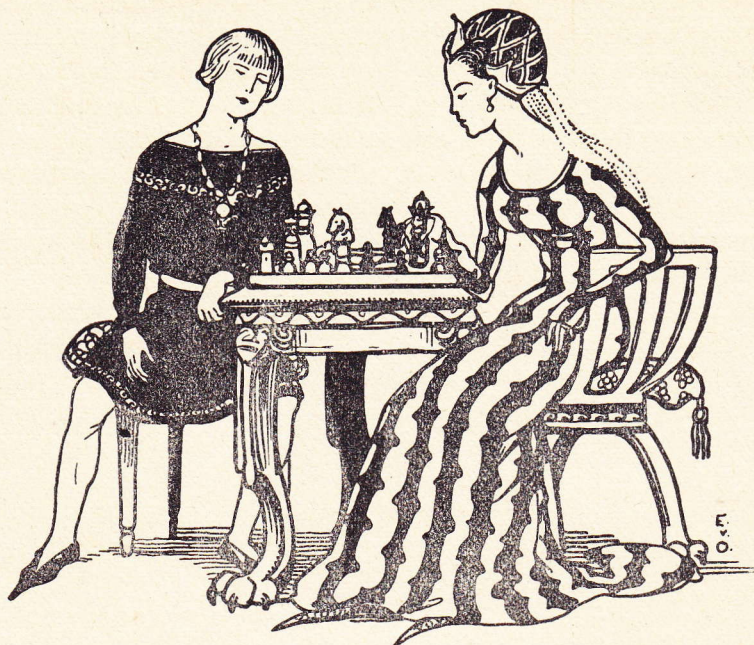
— Zeer goed, hernam de koningin. Ik zal onmiddellijk aan uw eisch laten voldoen.

Nu ging de tooverheks op den drempel van haar huisje staan, zette de linkerhand in de zijde, zoodat haar arm een cirkel vormde, en gebod den dienaren der koningin, door die opening wol te steken, welke allengs de ruimte achter haar moest vullen; en zij mochten niet ophouden zoolang er nog iets bij kon.

Daarna klom zij op 't dak van de woning haars broeders, boorde met haar stok een gat in 't leem, en liet door die opening tarwe gieten, tot heel 't huisje vol was.

— Zoo, sprak toen de koningin, aan uw verlangen is voldaan. Zeg mij nu, hoe ik langs veiligen weg mijn doel kan bereiken.

— Neem dit schaakbord en dit schaakspel, en verzoek den prins een partijtje met u te maken. De eerste partij zult gij winnen. En luister nu: alvorens te beginnen moet gij de voorwaarde stellen, dat hij of zij, die eene partij wint, het recht heeft, dengene of dergene, die het onderspit heeft gedolven, iets op te leggen, dat in ieder geval volbracht moet worden. Wint gij, dan zult gij den prins be-

velen, in ballingschap te gaan, of u binnen één jaar en één dag de drie gouden appels, het zwarte paard en den met toovermacht begaafden hond te brengen, die in 't bezit zijn van den koning der Firbolgers, in 't land Lough Erne. Die dingen zijn heel kostbaar en worden zoo streng bewaakt, dat niemand ze kan rooven. Wil uw stiefzoon het beproeven, dan schiet hij er zeker het leven bij in.

De koningin was zeer ingenomen met dien raad en ging op staanden voet Conn-eda uitnoodigen tot een schaakpartij. Natuurlijk stelde zij de voorwaarde, welke de tooverheks haar aangeduid had.

De voorspelling van 't wijf werd bewaarheid, en de koningin won de eerste partij; maar zoo hevig was haar verlangen, den prins geheel in hare macht te krijgen, dat zij hem uitdaagde tot een tweede partij. Tot hare verbazing en teleurstelling, behaalde Conn-eda ditmaal een glansrijke overwinning.

— Daar gij de eerste partij gewonnen hebt, zei de prins, is 't uw recht, mij iets op te leggen.

— Ik wil, antwoordde de koningin, dat gij mij binnen den tijd van één jaar en één dag brenget: de drie gouden appels, het zwarte ros en den met toovermacht begaafden hond, die in het bezit zijn van den koning der Firbolgers, in 't land Lough Erne. In geval gij niet wilt of niet kunt gehoorzamen, zult gij voor uw leven in ballingschap gaan, tenzij gij er de voorkeur aan geeft, u-zelfen te komen overleveren in handen van den beul.

— Begrepen, antwoordde de prins; maar aangezien ik de

tweede partij gewonnen heb, is nu de beurt aan mij, om u iets op te leggen: Gij zult u neerzetten op het plattendak van gindschen toren, er blijven tot ik terugkeer en middelerwijl geen ander voedsel gebruiken dan de tarwekorrels, die gij met de punt van uw haarspel kunt oppikken. Als ik na verloop van één jaar en één dag niet terug ben, moogt gij eraf komen en zijt dan volkomen vrij.

De taak hem opgelegd, maakte Conn-eda wel een beetje benauwd. Hij wist, dat Lough Erne niet in de buurt lag, en begon dus onmiddellijk zich reisvaardig te maken; maar hij weigerde te vertrekken, vóór hij de voldoening had gesmaakt, de koningin te zien op de « verheven » plaats, waar zij één jaar en één dag aan de schroeiende hitte der zomerzon, aan de stormen van den herfst en aan de strengheid van den winter zou blootgesteld blijven...

III.

HET BETOOVERDE PAARD.

Daar Conn-eda niet wist, hoe hij zich kon meester maken van de appels, het zwarte paard en den met toovermacht begaafden hond, besloot hij een zijner vrienden, den grooten druïde Fionn Dadhna, te raadplegen, alvorens de reis naar Lough Erne te aanvaarden. De druïde, die een heel eind van de residentie woonde, ontving den jonkman zeer vriendelijk, bood hem een zetel aan en liet water brengen, opdat hij zich de voeten konde wasschen: een heerlijke verkwikking na zulk een lange reis over stoffige wegen!

Vervolgens liet hij den prins een keur van spijzen en dranken voorzetten en vroeg toen naar het doel van zijne komst. Conn-eda vertelde zijn vriend de heele geschiedenis en gaf hem een juist denkbeeld van 't karakter zijner ondeugende stiefmoeder.

— Ziet ge kans om mij uit den nood te helpen? vroeg hij daarna, zonder veel betrouwen.

— Voor 't oogenblik niet, luidde het antwoord; maar ik zal mij terugtrekken in de geheimzinnige vlakte, dàar blijven tot de nieuwe dag aan de Oosterkim rijst, en de wonderkracht der heilige mysteriën ter hulp roepen, om u zoo mogelijk te helpen.

De druïde was een man van zijn woord. Hij liet den prins over aan de zorgen van een dienaar, begaf zich naar de geheimzinnige vlakte en keerde niet terug vóórdat het morgenrood aan den hemel gloeide.

— Mijn zoon, sprak de grijsaard, uwe stiefmoeder is een booze vrouw, die u in het verderf wil storten. Niemand ter wereld kon haar den raad geven, u die verplichting op te leggen, tenzij de grootste druïdesse van Ierland, eigen zuster van den koning der Firbolgers, in den lande Lough Erne. Persoonlijk kan ik niets voor u doen; maar wend u onmiddellijk tot den vogel met den menschenkop: be-

staat er mogelijkheid u te redden, dan zal die vogel het doen. In geheel de Westerstreke is geen vogel zoo vermaard als *die* vogel; zijn oog doorschouwt èn het verleden, èn het tegenwoordige, èn de toekomst. 't Is echter niet gemakkelijk door te dringen tot de plaats waar hij zich ophoudt, en nog moeilijker antwoord van hem te krijgen. Maar ik zal trachten dat zaakje voor u in orde te brengen; méér kan ik, helaas! niet voor u doen... Luister dus, ging de druïde voort. Bestijg onmiddellijk het langharig paardje, dat ge vóór de deur mijner woning ziet grazen; over drie dagen zal de vogel zich laten zien, en dat paardje zal u overbrengen naar zijne schuilplaats. Mocht de vogel weigeren op uw vragen te antwoorden, bied hem dan dit kostbaar gesteente aan, en hij zal niet hardnekkig blijven.

De prins dankte hartelijk den druïde; hij nam 't paardje, zadelde het en ging welgemoed op reis. Het kostbaar gesteente van zijn vriend hing in een fulpen zakje op zijne borst. De druïde had gezegd, dat hij 't paardje den vrijen toom moest laten; hij deed zulks natuurlijk, en als een pijl uit den boog snelde het beestje over den weg.

't Zou ons te ver leiden, wilden wij in bijzonderheden alles verhalen wat Conn-eda op die reis overkwam. Laten we enkel aanstippen, dat het vurig paardje de gave des woords bezat en onder den invloed stond eener weldoende tooverij.

Na verloop van een paar dagen kwam de prins aan de plaats waar de vogel zich ophield. Daar zijne vragen onbeantwoord bleven, bood hij den vogel het gesteente aan, hem door zijn vriend Fionn Dadhna ter hand gesteld. De vogel pikte naar het gesteente en nam het in zijn bek. Toen repte hij zijne wieken, vloog naar een rots in de nabijheid, zette zich neer en richtte in dezer voege het woord tot den prins :

— Conn-eda, zoon van Cruachan's koning — zijne stem scheen die van een mensch, — licht den steen op onder den linker vóórhoef van uw ros, en neem den ijzeren bal en den beker, welke gij daar zult vinden. Stijg dan weêr te paard, houd den bal vóór u op den zadel en uw paardje zal u verder alles zeggen, wat gij te doen hebt.

Nauwelijks had de vogel deze woorden gesproken of hij vloog weg, en dra was hij uit Conn-eda's gezicht verdwenen.

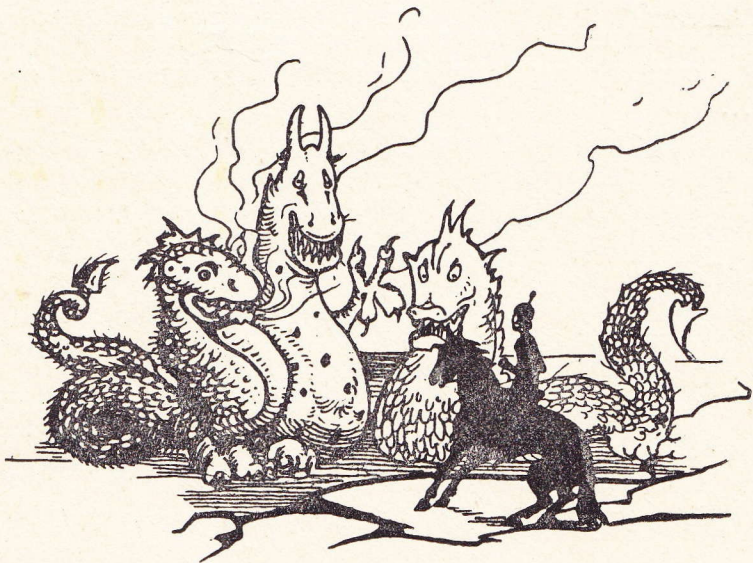
De prins haastte zich te doen wat de vogel hem gezegd had. Op de aangeduide plaats vond hij den ijzeren bal en den beker. Hij raapte beide voorwerpen op, stak den beker in den zak van zijn wambuis en legde den bal vóór zich in de holte van den zadel. De bal bleef voortdurend in heftig schommelende beweging, maar viel niet op den grond, en 't langharig paardje rende voort tot aan de grens van Lough Erne. Dààr maakte de bal een sprong en viel in 't beekje langs den weg.

— Afstappen nu, zei de pony, en voel achter mijn linkeroor:

neem het fleschje « *gezondheid* » en 't teenen korfje, welke gij daar zult vinden, en spring dan gauw weêr in den zadel: van dit oogenblik af dreigt u gevaar en zult gij op moeilijkheden stuiten.

Conn-eda volgde gedwee den raad van het paardje. Hij nam het fleschje en 't korfje, sprong weêr in den zadel en toog verder. Uit het beekje langs den weg steeg een zware nevel op, die hem als een sluier omhulde... Op zeker punt moest hij een breede rivier oversteken; de ijzeren bal verscheen weêr, rolde vooruit door de lucht en wees hem een waadbare plaats... Eenmaal aan de overzij, moest Conn-eda een weg volgen door drie vreeselijke draken bewaakt.

Het gesis van die monsters was op grooten afstand hoorbaar, en als men ze van nabij te zien kreeg, joeg de aanblik van hun vreeselijke muilen en ontzaggelijke gifttanden zelfs de dappersten op de vlucht...

IV.

DE REIS.

Conn-eda kwam bij de draken...

— Rep u, zei de pony; neem drie stukjes van het vleesch, dat gij in het teenen korfje zult vinden, en steek elk der monsters een stukje in den muil. Slaagt gij daarin, zonder dat ze u bijten, dan kunnen ze ons verder geen kwaad doen; anders zijn we verloren...

Conn-eda stak elk der draken een stukje vleesch in den muil — en bleef ongedeerd.

— Gij zijt een flinke jongen en moogt reeds nu viktorie zingen! riep de pony uit. Ik twijfel niet aan den goeden afloop van uw onderneming. Vooruit nu; één gevaar is voorbij, maar twee andere moeten wij nog te boven komen. Gauw weêr in den zadel!

De bal wees hun den weg, en dra kregen zij een hoogen berg in 't gezicht, die met vlammen omhuld scheen.

— Houd u gereed, zei 't paardje; hier dreigt ons een nieuw gevaar...

Een huivering voer den prins door de leden; hij zette zich heel vast in de stijgbeugels, omklemde den hals van zijn pony, en het trouwe dier vloog als een pijl uit den boog over den laaienden berg.

— Conn-eda, zoon van koning Conn, leeft gij nog? vroeg het paardje bezorgd.

— Nog maar eventjes, antwoordde de prins; ik ben leelijk geschroeid.

— Als ge nog maar in leven zijt, komt alles wel te recht. Méér dan ooit ben ik overtuigd, dat gij uw doel zult bereiken. We hebben nu de grootste gevaren achter den rug, en het laatste zullen wij, naar ik hoop en betrouw, ook wel te boven komen.

Het paardje liep weêr 'n heel eind door, en zeide toen:

— Stap af, en zalf uw wonden met den inhoud van 't fleschje.

De prins gehoorzaamde onmiddellijk aan het bevel van zijn langharigen vriend; en nauwelijks had hij eenige druppels « gezondheid » op zijne wonden laten vallen, of zij waren volkomen genezen.

Toen steeg Conn-eda weder te paard, volgde de richting, welke de ijzeren bal hem aanduidde, en zag weldra eene stad, door hooge muren omringd, opdoemen.

De éénige opening in die muren werd niet verdedigd door gewapende mannen, maar door twee ontzaggelijke torens, waaruit vlammen opschoten, die op grooten afstand te zien waren.

— Stijg weêr af, zei de pony; voel ditmaal achter mijn rechteroor: daar zult gij een mesje vinden. Met dat mesje moet ge mij doodsteken en villen. Hebt gij dat gedaan, wikkel u dan in mijne huid, en ongedeerd zult ge door de opening in den muur de stad binnentreden. Eenmaal dààr, hebt ge niets meer te vreezen en kunt ge, zoo dikwijls als gij wilt, in- en uitgaan. Tot loon voor den dienst, welken ik u bewijs, vraag ik slechts één ding: zijt ge door de opening binnengedrongen, kom dan onmiddellijk terug en verjaag de roofvogels, die azen op mijn lijk; vervolgens zult gij een druppel « gezondheid » op mijn lichaam werpen, om het tegen bederf te vrijwaren. Grootelijks zou ik u verplicht zijn, als gij bovendien mijn stoffelijk overschot wildet begraven; maar ik vrees, misbruik te maken van uwe goedheid.

— Mijn edel paard, antwoordde Conn-eda, de diensten welke

ge mij reeds bewezen hebt, en die welke gij tracht mij nog te bewijzen, laten mij niet toe u te gehoorzamen. De hemel beware mij voor zulk een snoode ondankbaarheid ! Gij moogt niet vergeten, dat ik uit vorstelijk bloed gesproten ben, en dat mannen van mijn karakter tot zulke dingen niet in staat zijn. 't Kan mij dus weinig schelen wat er gebeurt. Al was er de dood mede gemoeid, nooit zou ik vriendschap en dankbaarheid aan lage zelfzucht ten offer brengen !

— Hoor eens, vriend, dat zijn allemaal praatjes. Doe eenvoudig wat ik u zeg, en moget gij lang en gelukkig leven !

— U dooden ? Nooit ! riep Conn-eda uit.

— Zoon van den grooten koning der Westelijke landen, zei toen het paard met trillende stem, wilt gij niet doen wat ik zeg, dan zullen we beiden op smartelijke wijze omkomen; en wat zou dan uw weigering baten ?... Volbreng mijn wil, en alles zal veel beter gaan dan gij denkt. Tot nu toe kunt ge niet zeggen, dat ik u slechten raad heb gegeven: waarom dan niet liever ook in deze omstandigheid mijne wenken gevolgd ? Doet ge niet wat ik u vraag, dan overkomt mij iets ergers dan de dood. Kies nu: óf gehoorzamen, óf mij nimmer wederzien !

De prins begreep dat hij er niet in zou slagen, het edel paard tot rede te brengen. Hij nam dus het mesje en zette met bevende hand de scherpe punt op den strot van den pony; tranen lekten van zijne wimpers...

Maar zie, nauwelijks had de punt van het lemmer de keel van den pony aangeraakt, of het mes werd door een geheimzinnige macht aan de hand des jonkmans ontruikt en twintig voet verder in den grond geslingerd. Wat betreft het paardje, dit viel dood aan de voeten van den prins...

Conn-eda was diep bedroefd; met angstige zorgvuldigheid onderzocht hij 't lichaam van zijn vriend, maar alle teekens van leven waren geweken. Dus oordeelde hij 't raadzaam niet langer te aarzelen en te doen wat de pony hem bevolen had. Snikkend begon hij den pony de huid af te stroopen, en die « operatie » vroeg niet bijster veel tijd. Toen sloeg hij 't aardig vel om zijne schouders en trad door de nauwe opening in den muur de heerlijke stad binnen. Niemand hield hem aan, en ongestoord kon hij alles afzien.

V.

GERED!

't Was een verbazend volkrijke en schoon gebouwde stad; maar Conn-eda had geen oog voor al die pracht en weelde. Hij was droef te moede en dacht aan zijn trouwen pony, welks verlies hem ieder oogenblik zwaarder viel...

Nauwelijks was de prins vijftig schreden van de opening verwijderd, of hij herinnerde zich de laatste beê van 't paardje, en keerde terug, om die beê te vervullen. Raven en andere vogels waren neergestreden op het lijk en deden zich te goed aan het lillende vleesch. Conn-eda dreef ze gemakkelijk op de vlucht. Toen ontkurkte hij het fleschje « gezondheid » en liet eenige druppels van het kostbaar vocht op het stoffelijk overschot van zijn ruigen vriend vallen. Op hetzelfde oogenblik begon het vleesch geheel te veranderen, en tot Conn-eda's onuitsprekelijke verbazing nam het den vorm aan van een hupschen jongeling, die hem schreiend van blijdschap en dankbaarheid omhelsde.

— Edele prins, zei die jongeling, gij zijt de beste en edelmoe-digste man dien ik ooit gezien heb, en 't was voor mij een on-schatbaar geluk u te ontmoeten. Maar gij zaagt mij slechts onder de ge-daante van een ruigen pony. Ik ben de broer van den koning dezer stad, en 't was de sluwe druïde Fionn Dadhna, die mij zoo lang in slavernij hield. Maar toen gij kwaamt om hem te raadplegen, was hij genoodzaakt mij te laten gaan, want de betoovering was toen verbroken. Mijne zuster, de tooverheks, dacht niet dat zij — zooals gij weldra bemerken zult — mij eene weldaad zou bewijzen, door aan de koningin zulk een boozen raad te geven. Bovendien heeft ze mij, door uwe bemiddeling, van mijn onmeedoogende vijanden bevrijd... Kom nu, mijn teergeliefde vriend en redder; gij zult het zwarte paard, den met toovermacht begaafden hond en de gouden appels hebben, en in de woning mijns broeders zult gij hartelijk welkom zijn.

De eene was al meer verheugd dan de ander; maar zij verloren geen tijd in wederzijdsche, ijdele gelukwenschen en richtten onmiddellijk hunne schreden naar 't paleis van den koning van Lough Erne. Daar werden zij door den vorst en diens hovelingen met uitgelaten blijdschap ontvangen.

Zoodra de koning vernam, met welk doel Conn-eda hem kwam bezoeken, stelde hij 't zwarte ros, den hond en drie gouden appels,

die in zijn tuin aan een kristallen boom prijken, ter beschikking van den prins, op voorwaarde, dat hij gedurende eenigen tijd zijn gast zou blijven. Conn-eda deed zulks gaarne en nam voor een wijle zijn intrek in 't paleis van den koning der Firbolgers, in den lande Lough Erne. Geene kosten of moeiten werden gespaard om het den hoogen gast zoo aangenaam mogelijk te maken.

Toen de dag, voor zijn vertrek bepaald, eindelijk gekomen was, mocht hij de drie appels van den kristallen boom plukken en bij zich steken. Den hond « Samer » werd een koord om den nek gebonden, en het eind van dat koord gaf men den prins in de hand; wat betreft het zwarte paard, dit was sierlijk opgetuigd en stond gereed vóór den ingang van 't paleis. De koning zelf hielp Conn-eda in den zadel, en 's vorsten broeder verzekerde hem nadrukkelijk, dat hij, op het zwarte paard gezeten, niets te vreezen had van laaiende bergen en sissende draken.

De koning en zijn broeder beloofden tevens Conn-eda, dat ze hem voortaan ieder jaar een bezoek zouden brengen.

VI.

DE TERUGREIS.

Conn-eda nam afscheid van zijn dierbaren vriend en van diens broeder, den koning. Op de terugreis ontmoette hij niet één hinderpaal, en na verloop van eenige dagen zag hij den burcht van zijn vader aan den horizon opdoemen. De koningin zat steeds nog op het plattendak van den toren; 't was de laatste dag van den termijn. Conn-eda toegestaan, en zij vleide zich met de hoop dat hij niet op tijd zou verschijnen. In dit geval had hij alle recht op de kroon zijns vaders verloren...

Doch wat een teleurstelling voor de booze vrouw! De koeriers, die zij had uitgezonden om te zien of de prins niet in aantocht was, kwamen haar berichten, dat hij weldra zou aankomen. Eerst wilde zij 't niet gelooven; maar toen zij hem zag naderen, op een zwart en vurig paard gezeten en met een vreemdsoortig dier aan een zijden

koord, begreep zij onmiddellijk dat hij geslaagd was en haar schandelijken toelag verijdeld had.

Waanzinnig van spijt, sprong de koningin van den toren en viel te pletter op den grond.

Groot was de blijdschap van den koning, toen hij zijn teergeliefden zoon, dien hij als verloren had beschouwd, weêr aan zijne borst mocht drukken. Op de hoogte gebracht van de kuiperijen en 't laag gedrag zijner vrouw, wilde hij niet dat men haar stoffelijk overschot in den grafkelder der koninklijke familie zou bijzetten, en gaf bevel het lichaam der feeks tot asch te verbranden.

Conn-eda plantte de drie gouden appels in zijn tuin, en onmiddellijk zag men nu een prachtigen boom opschieten, zwaar beladen met gouden vruchten en kristallen bladeren. Die boom scheen een weldadigen invloed op al het omliggende uit te oefenen, want van toen af was de streek, waar hij prijkte, zoo mogelijk nog vruchtbaarder dan het weelderig domein van den koning der Firbolgers, in den lande Lough Erne.

De hond « Samer » en 't zwarte paard waren den prins van ongelooflijk nut. Na verloop van eenige jaren stierf de oude koning en werd door Conn-eda opgevolgd. Onder diens lange en zeer gelukkige regeering heerschte overvloed in 't Westen. Nimmer tevoren had men zulke oogsten aanschouwd, zulke hoeveelheden tarwe, fruit, melk, gevogelte en visch bijeen gezien !

De provincie « Connaught » heeft haar naam aan « Conn-eda » ontleend.
